

Terug in de tijd....

Het wielernest Someren

In de serie “Wielernesten” in de regio Peelland is het dit keer Someren die de revue passeert. “Zummere”, zoals het in de streektaal genoemd wordt, is een uitgestrekte, geïndustrialiseerde plattelandsgemeente met ongeveer 18.450 inwoners. Someren bestaat uit vier kerkdorpen: Someren-Dorp, Someren-Eind, Someren-Heide en Lierop. In deze bijdrage beperken we ons tot de eerste drie kerkdorpen. Lierop komt verderop in deze serie nog aan bod. Someren staat van oudsher bekend als een echt wielerdorp waar in de loop der jaren veel georganiseerd is op wielergebied. De meest in het oog springende wielrenner uit de Somerense wielerschiede is ongetwijfeld de “Spet” Jan Spetgens geweest.

Narris de Vleut

De beginperiode

In 1909 vond op de Postel in Someren de oprichting plaats van een wielerschiede. Het ging hier om “de Zwaluw.” Twee weken later werd bij Dina Meesterburrie (het huidige Centraal) een andere wielerschiede opgericht onder de toepasselijke naam “De Moedige Trappers”. Deze vereniging had als doel evenementen in de omgeving per fiets te bezoeken.

In de krantenverslagen uit die tijd wordt speciaal genoemd de Eindhovense Landbouwtentoonstelling. Op zondag 17 juni 1910 organiseerden “de Moedige Trappers” een wielerschiede, waaraan 22 verenigingen deelnamen. Die reden in optocht door het dorp achter fanfare Somerens Lust. Naast het wielerschiede voor amateurs en nieuwelingen waren er ook wedstrijden in aardappelrijden, rijden met hindernissen en vogelpik. Tot de prijswinnaars behoorden Leonardus van der Vleuten (Narris de Vleut) van de Zwaluw die, samen met clubgenoot Karel Rooijmans op

veel wedstrijden in de omgeving zou uitblinken als wielrenner. Naris de Vleut stond bekend om zijn vlammend eindschot terwijl Karel Rooijmans een echte temporijder was. Laatstgenoemde vormde in die tijd ook regelmatig een koppel met Janus de Cuyt. Een grote lauwerkrans werd als eerste prijs verdiend in een wedstrijd te Woensel. In 1912 werd de “Tour door Brabant” verreden, waarin Naris de Vleut als veertiende eindigde. Het clubhuis was het café van Jan Rooijmans op de Postel. De andere renners in die periode die in de kleuren van TWC de Zwaluw fietsten waren Vic den Tije en Arnoldus en Johan Rooijmans. Tot in 1914 is de club actief geweest maar de Eerste Wereldoorlog had haar invloed op het verenigingsleven in ons land en de verenigingsactiviteiten werden stopgezet. In de twintiger en dertiger jaren gingen de wielerschieden zich meer toeleggen op wielerschieden op eigen banen of in dorpen. Het gevolg was dat er nog maar enkele verenigingen bleven bestaan. Alle omliggende plaatsen hadden wielerschieden. Dus aan wedstrijden geen gebrek. Op d'n “Bult” (in de nabijheid van de huidige Tuinstraat) had men, op afgestoken hei, zelf een zandbaan aangelegd.

In d'End

Someren-Eind kon na het oprichten van de wielervereniging in Someren ook niet achterblijven. De wielervereniging kwam daar in 1910 van de grond en heette: "Het Eind Vooruit". Hun clubhuis was te vinden bij Driek Loomans op Sluis 12 in de "Nieuwe Parochie" (de vroegere naam van het kerkdorp). Deze wielervereniging zou niet lang blijven bestaan. In de jaren dertig werden er onder de vlag van "Buitenlust" grasbaanwedstrijden georganiseerd op het terrein van voetbalclub "Sparta" aan de Nieuwendijk. Het zou eentonig worden als er in het Peelgebied, al was er dan weinig variatie in het werk, niet meer sterke coureurs zaten die voornamelijk op de zandbaan heer en meester waren. Daarom waren deze grasbaanwedstrijden ook nog in zwang.

Het winnende koppel bestond uit de latere voorzitter van Buitenlust Jan van Mierlo en de latere consul Jan de Kimpe. Zij ontvingen een prachtige lauwerkrans en een mooie beker. Na de Tweede Wereldoorlog werd er voor het eerst in 1951 weer een KNWU-wielervereniging georganiseerd in 't Eind. Ook het jaar erop. De wielervereniging verdween midden jaren vijftig van de kalender. Toch bleven verschillende Eindse renners deelnemen aan de koersen rond de kerk in de regio: Wim Muijen, Frans van Gerwen, Huub van der Linden en vele jaren later ook Piet Coumans die het zelfs tot Brabants kampioen bij de zusterbond bracht. Door de overstap van Gerrit Vossen van de RKNWB naar de KNWU werd het "Zuiden" benaderd om in het kerkdorp een wielervereniging te gaan organiseren. Gerrit Vossen kende zijn grootste successen op het einde van de vijftiger jaren en in het begin van de zestiger jaren. In 1955 startte hij als junior bij de Limburgse bond, stapte in 1958 over naar de KNWU maar keerde vier jaar later weer terug om in eigen dorp de overwinning te pakken. Hij stond bekend om zijn vlijmscherpe eindschot. Eén van zijn mooiste successen was het behalen van de clubtitel bij

de Eindhovense wielervereniging "Het Zuiden". Na zijn wielervereniging opende hij een wielervereniging in het kerkdorp. Lange tijd was het stil rond het wielrennen in het kerkdorp. De broers Hans, Eddy, en Gerard van de Voort gingen wielrennen. De middelste van de drie Ed heeft een wielervereniging van meer dan een kwart eeuw gekend. De huidige jeugdcoördinator bij de Eindse voetbalclub stond ook mede aan de wieg van de terugkeer van de KNWU-wielervereniging in het kerkdorp. Jarenlang zouden de "Wielervrienden SSE" meedraaien in de meerdaagse Peel-land Toer. Toen deze meerdaagse ter ziele ging namen ze contact op met wielervereniging de "Zwaluw". Nog steeds organiseren zij het plaatselijke kampioenschap voor trimmers met deelname van ploegen met illustere namen als de "Strakke Ketting." Veel Eindse renners zijn er de laatste jaren niet meer geweest. Perry Adriaans maakte deel uit van de nationale juniorensselectie veldrijden, terwijl Hans Slegers nu nog actief is in de huidige amateur-categorie.

De heropleving

Na de Tweede Wereldoorlog leefde de wielervereniging in Someren-Dorp weer op. Toen er in 1949 voor het eerst in Someren-Heide een KNWU-wielervereniging werd georganiseerd in de herfstmaanden was Toon Rooijmans erbij. De zoon van oud-renner Karel Rooijmans stond bekend om zijn tomeloze aanvalslust. Hij zou in de periode van 1949 tot 1952 bij de KNWU-amateurs fietsen en was toen lid van "Trap met Lust" en de ter ziele gegane Wielervereniging "Astein." In de eerste naoorlogse KNWU-wielervereniging in het kader van "Someren 650 jaar stadsrechten" was Toon Rooijmans in de achtervolging gegaan. Tijdens deze jacht reed hij lek: ondanks een moedige achtervolging kon hij het peloton niet meer bereiken. Met een elfde plaats tijdens het Brabantse Kampioenschap verdienende Toon Rooijmans een selectie voor het NK

1952 op het autocircuit van Zandvoort. Ook op de wielersbaan van Budel was de latere schoenmaker actief met koppelgenoot Sjeng Konings. Toen hij in militaire dienst moest kwam er noodgedwongen een voortijdig einde aan de wielercarrière. Later zou hij als verraan wedstrijden rijden bij de NWB. Een groot talent in het begin van de vijftiger jaren was ook Harry Hendriks van de buurtschap Slieven. Hij werd liefkozend “Coppi” genoemd naar de grootheid uit die jaren. Hij behaalde als nieuweling diverse overwinningen. Maar hij kende ook brute pech. In de Helmondse Courant van april 1952 wordt hiervan verslag gedaan. “De nieuwelingen startten in een hoog tempo. Alleen Hendriks uit Someren geraakte al direct een halve ronde achter omdat hij zijn fiets kwijt was werd ons gezegd. Zo verdween de Somerense favoriet van het toneel.” In de zomer van 1952 won de “Somerense Coppi” in Someren-Eind zijn laatste wedstrijd omdat hij enkele dagen later naar Australië zou emigreren. “Ondanks dat Henriks tweemaal pech had wist hij toch weer bij de kopmannen te komen.”

Op het einde van de jaren vijftig was ook

Teng Verwijlen een talentvolle renner. In de Kersenronde zou hij lange tijd met Piet Damen voorop rijden.

“Heya de Spet”

Op zijn dertiende begon Jan Spetgens, door zijn vele supporters de Spet genoemd, met wielrennen. Toen nog bij de NWB waar hij in 1964 Brabants kampioen werd. Na zijn overstap naar de KNWU een jaar later zou hij zijn grootste successen kennen in het begin van de jaren zeventig. Als nieuweling won hij in Lieshout al de provinciale titel. Na de “Tour de l’Avenir” in 1969 kreeg Spetgens al aanbiedingen van de toenmalige profteams Mars-Flandria en Willem 11-Gazelle. “Ik ben niet zo eerzuchtig. Mijn mentaliteit is daarom geloof ik te zwak voor de beroepswereld.” vertelde hij de journalisten toen. In die Toekomstronde deed hij niet onder voor Joop Zoetemelk, zijn toenmalige ploeggenoot in de nationale selectie. In datzelfde jaar won hij vroeg in het seizoen al de Omloop van de Baronie. Maar zijn naam prijkt ook op de erelijst van de Omloop der Kempen.

In 1971 behaalde hij de nationale titel bij de

Jan Spetgens op het podium als Nederlands Kampioen 1971

amateurs. Een categorie die nu te vergelijken is met de elite zonder contract. In dat jaar werd hij ook geselecteerd voor de WK in het Zwitserse Mendrisio. Lovende woorden stonden er in de Helmondse Courant na de triomftocht in Valkenburg: “De achtduizend natgeregende toeschouwers hielden hun adem in op de Cauberg. Wie zou de nieuwe amateur-kampioen worden van Nedeland? Als eerste over de top en over de streep vertoonde zich de roodwitte clubtrui en toen wisten de kijkers het wel. Jan Spetgens was de nieuwe kampioen. Niemand ontzegde de aanspraken van de blonde Somerenaar op het eretricot. Want wat hij in de 181 kilometer lange race naar het kampioenschap had gepresteerd grensde aan het ongelooflijke. Bij thuiskomst in Someren wachtte hem, fanfare Somerens Lust, die de kersverse kampioen naar het gemeentehuis leidde waar burgemeester Roels bijna even enthousiast was als de met spandoeken en petjes gewapende supporters. Die driftig hun kelen smeerden met vele vaten bier. Uren zingen en schreeuwen: “Heya de Spet” maakt zelfs een geheelonthouder tot een bijzonder dorstig mens. Deze titelstrijd was een van de zwaarste die de wieleramateurs ooit te verwerken hebben gehad. “Eigenlijk is dit allemaal niks voor mij” vertelde Jan Spetgens in het feestgewoel, maar het is toch wel lollig om het mee te maken. Zoiets beleef je nooit meer.”

Wielersportjournalist Martin van de Kimmenade maakte in die periode ook deel uit van het bestuur van Buitenlust en beschreef de euforie in het clubblad: “Wij waren trots, daarboven op de Cauberg. Het seizoen 1970 was één van de slechtste uit de carrière van Jan. Het is daarom een des te grotere prestatie, een kwestie van instelling en karakter dat Jan dit jaar zo knap terug kwam. Spetgens bezorgde Buitenlust een enorm fijn hoogtepunt in zijn geschiedenis, een kampioenschap waarover nog vele jaren gepraat zal worden.” Een jaar later passeerde de blonde renner op-

nieuw als eerste de streep. Maar in de zware Caubergrace sleepte de Limburger Ben Koken de Nederlandse amateur-titel in de wacht. Jan Spetgens zou volgens de jury van zijn lijn zijn afgeweken. Wellicht door de inspanning. In elk geval moest Koken uitwijken, en op dat fatale moment dook een motorrijder op de hoogte van het fietsende duo op.

In de Volkskrant vertelde hij opnieuw dat hij liever amateur bleef: “Ik heb nooit, ook niet op jonge leeftijd, de ambitie gehad om persé beroepsrenner proberen te worden. Het wielrennen is altijd mijn hobby geweest en dat is het nu nog.” Uiteindelijk zou hij in 1975 toch een profcontract tekenen bij Canada Dry-Gazelle. Halverwege het seizoen verdween hij plotseling van het wedstrijdtoneel. Na dit kortstondige profavontuur in de wielrenstal van Ton Vissers dook Jan Spetgens een jaar later weer op in de wielarena. Nu als toprenner bij de NWB waar hij in eendrachtige samenwerking met zijn broer Sjaak de “Omloop der Peel” op zijn naam wist te schrijven. Sjaak Spetgens werd derde. Diezelfde broer had er mede voor gezorgd dat hij in 1971 nationaal kampioen werd. Zijn jongere broer Sjaak werd namelijk derde bij het wereldkampioenschap cyclo-cross. “Wat hij kan moet ik toch zeker kunnen, dacht ik. Per slot zeggen ze dat ik meer talent heb dan hij. Hij

heeft echter meer wilskracht, meer doorzettingsvermogen. Ik train bijvoorbeeld genoeg maar ga niet tot het uiterste,” vond Jan.

Sjaak Spetgens begon in 1967 als veldrijder bij de NWB waar

Veldrijder Sjaak Spetgens

hij diverse titels naar zich toe haalde. Op nationaal niveau behaalde hij als lid van de "Kersenlanders" in 1971 het podium van het nationale kampioenschap cyclo-cross. De meest opvallende prestatie leverde hij zoals gememoreerd tijdens het wereldkampioenschap veldrijden in 1971 in Apeldoorn. Hij won daar verassend de bronzen medaille. In de Helmondse Courant werd zijn triomftocht beschreven: "De kleine vechter Sjaak Spetgens zorgde voor een spectaculaire prestatie door in de laatste drie ronden uit een bijna kansloze zevende positie op te rukken naar een plaats op het erepodium. Sjaak Spetgens? Vroeg iedereen zich af toen honderd meter na de start de blonde kop van de kleine coureur uit Someren het sterke rennersveld aanvoerde. Omdat Vermeire en Ubijng toch onbereikbaar voor Spetgens waren, reed onze landgenoot in de laatste meters vol zelfvertrouwen naar een eervolle bronzen medaille." Sjaak zou, later ook nog met broer Jan, aan vele nationale veldritten deelnemen. De tegenwoordig in Nederweert wonende tegelzetter bouwde zijn wielierloopbaan af bij de bond waar hij begonnen was. In 1978 werd hij nog crosskampioen bij de Limburgse bond. En zo was de cirkel weer rond.

De opvolgers van de "Spet."

Als je vader soigneur is van een nationaal kampioen (Jan Spetgens) en je moeder een broer heeft die gewelrend heeft (Gerrit Vossen) dan is het ook niet vreemd dat de broers Riny en Michel van Dijk ook op de racefiets stappen. De oudste van het broederpaar Riny behoorde tot de eerste jeugdlichting van Buitenlust. De beste herinnering van Riny van Dijk was zijn eerste wedstrijd in 1968 in eigen woonplaats. De eerste wedstrijd ook die hij won. In het clubblad van Buitenlust meldde hij ook zijn slechtste herinnering: De valpartij in het NK cyclo-cross in Valkenswaard in 1974 waar hij zijn schouderblad in de eerste

ronde blesseerde en zijn kansen op een nationale titel in rook zag opgaan. In de jongeren-categorieën combineerde hij het rijden op de weg met het veldrijden. In eigen land was Riny van Dijk in die periode bij de wielierliehebbers meer bekend als veldrijder. Als aspirant stond hij op het erepodium tijdens het Nederlands kampioenschap cyclo-cross op de Beekse Bergen en werd hij districts-kampioen. Evenals broer Michel reed hij als amateur vooral in op Limburg georiënteerde ploegen. Hij behaalde als amateur verschillende overwinningen op de weg in binnen- en buitenland en stond ook op het erepodium na afloop van de "Hel van het Mergelland". Als actief wielrenner maakte hij in het begin van de jaren tachtig deel uit van het bestuur van Buitenlust. Ook echtgenote Miriam maakte deel uit van het bestuur. Riny fietst nog steeds en heeft onlangs de voorzittershamer overgenomen bij toerclub "Buitenlust '68".

Zijn jongere broer Michel staat te boek als de laatste provinciale kampioen van Noord-Brabant bij de amateurs. De toen 22-jarige Michel bleef in Vlijmen alle 112 concurrenten bij verrassing voor. Jules Spijkers van het Helmonds Dagblad tekende het volgende na afloop op: "Voor de start hoopt iedereen er het beste van. Ik hier ook. Maar rekenen op

Laatste Brabants Kampioen Michel van Dijk

een zege durfde ik niet.” Michel van Dijk palmde hier zijn tweede Brabantse titel binnen. In 1973 werd hij namelijk ook al nieuwelingenkampioen. Hij keek in Vlijmen hoopvol uit naar zaterdag 20 juni, de dag waarop hij 23 jaar oud zou worden en er gestreden werd om de nationale amateurtitel. “Het zou wel mooi zijn, dan winnen” mijmerde hij toen hardop. Deze droom werd geen werkelijkheid. Na zijn debuut als veertienjarige jeugdrenner vergaarde de jongste van de twee broers meer roem als veldrijder dan als wegrenner. Als junior nam hij ook deel aan het EK in Polen. Michel kon uitstekend uit de voeten op heuvelachtig terrein. De erkenning van zijn kwaliteiten op de fiets zijn er niet altijd geweest hoewel er sprake was van een profcontract. Na het vroegtijdig stoppen in 1982 was Michel van Dijk enkele jaren betrokken bij de organisatie van de KN-WU-wielerronde in Someren waarna hij geruisloos van het wielertoneel verdween.

Ook Patrick van Seggelen leek de gedoodverfde opvolger van Jan Spetgens te gaan worden. Met Lieropse roots (vader Henk was een oud-coureur uit Lierop) had hij ook een hechte groep supporters die zijn aanvullende manier van rijden waardeerden. In 1987 sprintte de huidige inwoner van Lierop in Steenwijk naar de nationale titel bij de nieuwelingen. Tientallen supporters kwamen enthousiast huiswaarts. “Buitenlust” was trots op haar twee nationale kampioenen. Want ook Leontien van Moorsel won het rood-witblauw in haar categorie. Een jaar eerder was Patrick uitgebreid op de landelijke beeldbuis te zien geweest tijdens de eindsprint op de Jeugd Olympische Dag in Eindhoven. In het wielersportblad *Wielers Revue* kreeg hij als junior volop gelegenheid zijn wielersplannen te ontvouwen: “Van 1989 een goed wielersjaar maken en toch proberen alsnog een selectie in de ploeg van Egon van Kessel af te dwingen. Dat is mijn grote wens. Daarna wil ik een goede amateur worden, het liefst in een spon-

*Twee succesvolle renners in de jaren 90:
René Manders en Patrick van Seggelen*

sorploeg. Maar dat ligt nog een jaartje verwijderd. Eerst maar eens zien of ik mij kan waarmaken.” In zijn eerste amateurjaar maakte hij het direct waar: hij werd meteen al districtskampioen in Valkenswaard. Patrick van Seggelen zou bij de amateurs tientallen overwinningen boeken in een beperkt aantal fietsjaren. Vooral in de meerdaagse “Peelland Toer” waarin hij verschillende keren won toonde hij zich heer en meester. In Tilburg boekte hij in 1991 zijn eerste zege van het wegseizoen. In de Pepper Race (voor eigen volk) had hij zich letterlijk in de vernieling gereden door zwaar verkouden tot het uiterste van zijn krachten te gaan. “Met die verkoudheid heb ik te lang doorgesukkeld. “gaf hij toe. “Maar op een gegeven moment ben ik gaan rusten en dat heeft me goed gedaan. Vandaag heb ik diverse malen geprobeerd weg te komen. Dat had anders nooit gekund” schreef Rinus van der Heijden in het *Brabants Nieuwsblad*. Te vroeg voor zijn trouwe supporters zou Patrick kiezen voor zijn maatschappelijke loopbaan en de groene mat. Hij is overigens niet verloren gegaan voor de wielersport maar is de huidige secretaris van de plaatselijke supportersclub en de stichting “Wielerspromotie Peelland.” Ook zijn broer Dave is met wisse-

lend succes actief geweest als wielrenner. Als junior won hij de druk bezochte wielerronde in Sevenum.

Eén van de andere Somerense wielertalenten was Marco Steijvers die in 1980 op achtjarige leeftijd met wielrennen begon. Vijf jaar later stond zijn teller al op honderd overwinningen. Zowel in wedstrijden bij de KNWU als bij de NWB. De lichamelijke al vroeg volgroeide Marco was vooral bekend om zijn supersnelle sprint. In 1985 bracht het overschrijden van de kaap van honderd zeges ook regionale penneridders over de vloer bij Marco en zijn oudere broer Julian, die ook tot de regelmatige prijsrijders behoorde: "Het siert de gebroeders Steijvers dat zij de kosten van hun hobby voor het grootste gedeelte van hun eigen spaargeld betalen.

Met zo'n mentaliteit en daarnaast een goede begeleiding behoort met name voor Marco een mogelijk succesvolle wielervedbaan zeker tot de mogelijkheden. "Die wielervedbaan heeft niet lang geduurd ondanks klassieke overwinningen bij de nieuwelingen en junioren. Jaren later keerde Marco, als lid van de Astense Wielervrienden" kortstondig terug in het wielervedbaan.

René Manders begon zijn wielervedbaan als recreant. Als amateur-wielrenner zou hij elk jaar weer progressie maken. En ook elk jaar enkele overwinningen behalen. De mooiste was ongetwijfeld de overwinning in 1991 in de "Omloop van het Zuiden". "Manders zag er na de wedstrijd opmerkelijk frisser uit dan van der Zwaan. Geen tekenen van vermoeidheid, slechts een stralende lach, Ik moest in de laatste kilometer wel demarreren"legde hij zijn winnende solo uit. "Als we hier met drieën waren aangekomen was ik derde geworden. Ik ben nu eenmaal geen sprinter. De Somerenaar boekte in Oostelbeers zijn vierde seizoenzege. Met de hele club gaat het goed betrok Manders de andere amateurs van Buitenlust in zijn succes. We hebben alles bij elkaar zo'n 25 wedstrijden gewonnen. Buiten-

lust heeft een paar moeilijke seizoenen achter de rug, maar nu loopt het allemaal weer perfect. We hebben wat voor elkaar over." Het relaas van René Manders in het Eindhovens Dagblad. Tegenwoordig is hij betrokken bij de dorpspolitiek in zijn huidige woonplaats Lierop. Nog steeds zit hij regelmatig op de racefiets. Ook is hij één van de animators van het "Rabowielerspektakel" voor de plaatselijke schooljeugd in Someren. Ook op latere leeftijd, hij was toen 28 jaar, begon Gerard Rémetry met toerfietsen. Via de NWB waarbij hij in 1991 in Meijel won stapte de tegenwoordig in Amerika wonende (en fietsende) Rémetry over naar het tandemrijden. Met de visueel gehandicapte Astenaar Henny van Baars won hij de zilveren medaille tijdens het EK in 1993 en een jaar later tijdens het Wereldkampioenschap op deze discipline. Andere talenten waren Johnny van de Laar en Pedro Vreeswijk die de Brabantse NWB-titel voor zich opeiste.

Eén Zwaluw maakt nog geen Someren

Piet Rooijmans (82) is al zestig jaar actief in de wielersport. Als jurylid, als organisator maar ook als één van de pijlers onder TWC de Zwaluw. In vergeelde programmaboekjes uit 1951 vinden we zijn naam al terug als starter/tijdwaarnemer bij de KNWU. Piet Rooijmans maakte zich sterk om in het begin van de jaren vijftig TWC de Zwaluw een officiële status te geven. Zijn vader was in het begin van de vorige eeuw nog actief bij deze club en broer Toon was een gevierd renner. De club werd heropgericht op 24 januari 1953 en begon met het organiseren van diverse wedstrijden en toertochten. Het begon allemaal met rondjes rond de kerktoren. Enkele evenementen groeiden uit tot klassiekers. Dat gebeurde steeds onder de vlag van de toenmalige RKNWB. In 1957 werd de vereniging zelfs clubkampioen bij de "Limburg-

se “bond. Het grootste evenement van de Zwaluw is nog altijd de "Omloop der Peel", een klassieker over meerdere etappes. In het verleden begonnen als een eendaagse van stad tot stad wedstrijd, die later uitgroeide tot een etappe koers met vijf etappes in drie dagen. In het begin van de tachtiger jaren was er een conflict met de wielerbond en zocht Piet Rooijmans contact met “Buitenlust” om de meerdaagse samen met deze vereniging te organiseren. Uiteindelijk zou dat niet plaatsvinden toen de BWF (Brabantse Wieler Federatie) in het zicht kwam. Piet Rooijmans stond ook aan de wieg van NWB-klassiekers als de Tweelandenkoers, de Omloop van de Heidehof, de Sint Jozefklassieker, Someren-Peer-Someren, de Ronde van Brabant en de Omloop van Helenaveen. Ook de Wielervereniging Amateur Sport Nederland komt uit zijn koker. Kortom, een wielorganisator in hart en nieren die onlangs voorgedragen werd voor de titel “Brabander van het Jaar” bij Omroep Brabant. Zijn jonge opvolger Leo Verberne heeft eveneens bewezen uit het goede wielersport te zijn. Hij is momenteel ook secretaris binnen het bestuur van de NWB en is hecht betrokken als pleit-

bezorger van de breedtesport binnen de Wiel Federatie Nederland. Overigens herbergt Someren ook een aantal wielersporters die in andere plaatsen op organisatorisch gebied actief zijn: Tiny Raaijmakers is de huidige voorzitter van de Kempen, Huub van de Voort is de grote man achter de Stiphoutse Profronde en Johan Willems leidt het Bergelijke wielersportcomité. Een KNWU-wielersportcomité op de wedstrijdkalender is verleden tijd. Bekende wielersporters naar Someren halen en een breed publiek trekken lijkt echt een utopie. Ook de pogingen van de stichting wielersportcomité Someren in het kader van de Peelland Toer zijn destijds gestrand. Actieve wielersporters uit Someren zijn daarnaast op de vingers van één hand te tellen. Zolang de actieve mensen van de Zwaluw blijven organiseren kunnen de KNWU-“amateurs” volop startgelegenheid krijgen in “Zummere.”

Voor dit artikel hebben we uitgebreid kunnen putten uit archiefmateriaal dat we verzameld hebben voor de tentoonstelling “Honderd jaar wielersport in Someren” in 2001 en is Wiel Kuntzelaers ons behulpzaam geweest voor de gegevens van de NWB.
